VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta)

2024. gada 16. oktobrī*

Kopējā ārpolitika un drošības politika – Ierobežojoši pasākumi saistībā ar situāciju Irānā – Līdzekļu iesaldēšana – To personu, vienību un struktūru saraksts, kurām piemērojama līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšana – Prasītāja nosaukuma iekļaušana sarakstā – Pienākums norādīt pamatojumu – Tiesības uz aizstāvību – Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā – Samērīgums – Pilnvaru nepareiza izmantošana

Lietā T-201/23

***Communications Regulatory Authority* (*CRA*)**, Teherāna (Irāna), ko pārstāv *T. Clay*, *T. Zahedi Vafa* un *K. Mehtiyeva*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *D. Laurent*, *P. Mahnič* un *S. Lejeune*, pārstāves,

atbildētāja,

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja M. Ž. Kosteira [*M. J. Costeira*], tiesneši M. Kančeva [*M. Kancheva*] (referente) un U. Ēbergs [*U. Öberg*],

sekretārs: V. Di Buči [*V. Di Bucci*],

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu,

ņemot vērā, ka trīs nedēļu laikā pēc paziņojuma par tiesvedības rakstveida daļas pabeigšanu izsniegšanas neviens lietas dalībnieks nav iesniedzis pieteikumu par tiesas sēdes rīkošanu, un saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 106. panta 3. punktu pieņēmusi lēmumu lemt prasību bez tiesvedības mutvārdu daļas,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

1 Ar prasību, kas balstīta uz LESD 263. pantu, prasītāja – *Communications Regulatory Authority* (Sakaru regulatīvā iestāde, *CRA*) – lūdz atcelt Padomes Īstenošanas regulu (ES) 2023/152 (2023. gada 23. janvāris), ar kuru īsteno Regulu (ES) Nr. 359/2011 par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Irānā (OV 2023, L 20 I, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētā regula"), ciktāl šis akts attiecas uz prasītāju.

Tiesvedības priekšvēsture

2 Prasītāja ir Irānas Sakaru un informācijas tehnoloģiju ministrijas (turpmāk tekstā – "Sakaru ministrija") pakļautībā esoša valdības iestāde, kuras darbību reglamentē un organizē Likums par minētās ministrijas funkcijām un pilnvarām un pašas šīs iestādes statūti. Saskaņā ar šiem statūtiem prasītāja cita starpā īsteno Sakaru ministrijas noteiktos mērķus radiosakaru nozarē un pilda šīs ministrijas valdības, izpildu un uzraudzības funkcijas un pilnvaras. Prasītājas galvenā darbība ir radioviļņu regulēšana, pārvaldība un kontrole Irānā. Konkrētāk, prasītāja ir atbildīga par licenču izsniegšanu telekomunikāciju pakalpojumu sniegšanai un šo licenču turētāju darbības uzraudzību. Prasītāja pilda arī normatīvo lomu, ierosinot kompetentajām iestādēm valsts standartus attiecībā uz sakariem, kā arī instrukcijas un noteikumus par telekomunikāciju un datortīklu savstarpēju savienošanu, kas attiecas uz savienojumu drošību. Prasītāja pilda arī funkcijas, kas saistītas ar telekomunikāciju pakalpojumu lietotāju tiesību aizsardzību un Irānas Islāma Republikas pārstāvību sakaru nozares reģionālajās un starptautiskajās asociācijās.

3 Eiropas Savienības Padome 2011. gada 21. martā pieņēma secinājumus, kuros norādīja, ka Eiropas Savienība ir ļoti nobažījusies par cilvēktiesību situāciju Irānā, kura turpina pasliktināties. Padome vērsa uzmanību uz sistemātiskām represijām pret Irānas pilsoņiem, kurus vajā un arestē par to, ka viņi izmanto savas likumīgās tiesības uz vārda brīvību un miermīlīgas pulcēšanās brīvību. Turklāt Padome apliecināja Savienības nodomu cīnīties pret Irānā izdarītajiem cilvēktiesību pārkāpumiem, it īpaši ātri pieņemot ierobežojošus pasākumus pret personām, kuras smagi pārkāpj šīs tiesības.

4 2011. gada 12. aprīlī Padome pieņēma Lēmumu 2011/235/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām un vienībām saistībā ar situāciju Irānā (OV 2011, L 100, 51. lpp.), ar ko ir noteikta virkne ierobežojošu pasākumu attiecībā uz personām, kuras ir izdevušas rīkojumus izdarīt vai ir īstenojušas smagus cilvēktiesību pārkāpumus Irānā, un personām, kuras ir šo pārkāpumu līdzdalībnieces.

5 Lēmums 2011/235 tika īstenots ar Padomes Regulu (ES) Nr. 359/2011 (2011. gada 12. aprīlis) par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Irānā (OV 2011, L 100, 1. lpp.), kas pieņemta, pamatojoties uz LESD 215. panta 2. punktu.

6 Regulas Nr. 359/2011 2. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Iesaldē visus līdzekļus un saimnieciskos resursus, kas ir to fizisko vai juridisko personu, vienību un struktūru turējumā, īpašumā, valdījumā vai kontrolē, kuras minētas I pielikuma sarakstā.

2. Nekādi līdzekļi vai saimnieciskie resursi nav tieši vai netieši pieejami I pielikumā uzskaitītajām fiziskajām vai juridiskajām personām, vienībām vai struktūrām vai izmantošanai to interesēs."

7 Saskaņā ar Regulas Nr. 359/2011 3. panta 1. un 2. punktu personas, kuras Padome atzinusi par atbildīgām par smagiem cilvēktiesību pārkāpumiem Irānā, un ar šīm personām saistītās personas, vienības vai struktūras ir iekļautas I pielikumā ietvertajā sarakstā. Šajā sarakstā ir norādīti iekļaušanas sarakstā motīvi.

8 Regulas Nr. 359/2011 12. panta 1.–3. punktā ir noteikts:

"1. Ja Padome nolemj fiziskai vai juridiskai personai, vienībai vai struktūrai piemērot 2. panta 1. punktā minētos pasākumus, tā attiecīgi groza I pielikumu.

2. Padome savu lēmumu, kā arī iekļaušanas pamatojumu paziņo fiziskajai vai juridiskajai personai, vienībai vai struktūrai [..], dodot šai personai, vienībai vai struktūrai iespēju iesniegt savus apsvērumus.

3. Ja ir iesniegti apsvērumi vai jauni būtiski pierādījumi, Padome pārskata savu lēmumu un par to informē personu, vienību vai struktūru."

9 2022. gada 16. septembrī *Mahsa Amini* – 22 gadus veca irāniete – nomira slimnīcā, atrodoties Irānas tikumības policijas apcietinājumā. Pēc viņas nāves notika plašas demonstrācijas, ko Irānas iestādes apspieda.

10 2022. gada 25. septembrī Savienības Augstais pārstāvis ārlietās un drošības politikas jautājumos Savienības vārdā nāca klajā ar deklarāciju, kurā pauda nožēlu par Irānas drošības spēku plašo un nesamērīgo spēka pielietošanu pret nevardarbīgiem demonstrantiem. Viņš šajā deklarācijā arī norādīja, ka atbildīgie par *M. Amini* nāvi jāsauc pie atbildības, un aicināja Irānas iestādes veikt pārskatāmu un ticamu izmeklēšanu, lai noskaidrotu nāves gadījumu un arestu skaitu, atbrīvot visus nevardarbīgos demonstrantus un nodrošināt lietu taisnīgu izskatīšanu visiem apcietinātajiem. Turklāt šajā deklarācijā viņš uzsvēra, ka Irānas lēmums stingri ierobežot piekļuvi internetam un bloķēt tūlītējās ziņojumapmaiņas platformas klaji pārkāpj vārda brīvību. Visbeidzot, viņš tajā norādīja, ka Eiropas Savienība izskatīs visas tās rīcībā esošās iespējas reaģēt uz *M. Amini* noslepkavošanu un veidu, kādā Irānas drošības spēki reaģēja uz demonstrācijām, kuras notika pēc tās.

11 2023. gada 23. janvārī Padome pieņēma Īstenošanas lēmumu (KĀDP) 2023/153, ar ko īsteno Lēmumu 2011/235 (OV 2023, L 20 I, 23. lpp.). Īstenošanas lēmuma 2023/153 2. apsvērumā ir atsauce uz Savienības Augstā pārstāvja ārlietās deklarāciju formulējumā, kas ietverts šī sprieduma 10. punktā. Minētā lēmuma 3. apsvērumā bija precizēts, ka "[š]ajā kontekstā un atbilstīgi Savienības apņēmībai pievērsties visiem problēmjautājumiem saistībā ar Irānu, tostarp cilvēktiesību situācijai, Lēmuma 2011/235[..] pielikumā izklāstītajā [ietvertajā] to personu un vienību sarakstā, kurām piemēro ierobežojošus pasākumus, būtu jāiekļauj 18 personas un 19 vienības". Īstenošanas lēmuma 2023/153 1. pantā bija paredzēts, ka Lēmuma 2011/235 pielikumu groza saskaņā ar paša šī lēmuma pielikumu.

12 Īstenošanas lēmumam 2023/153 pievienotā vienību saraksta 15. numurā, konkrēti, bija iekļauts prasītājas nosaukums, kā arī tā iekļaušanas motīvi šādā formulējumā:

"Sakaru regulējuma [regulatīvā] iestāde (*Communication Regulation Authority* (*CRA*)) ir Irānas Informācijas un sakaru tehnoloģiju ministrijas (*Iranian Ministry for Information and Communications Technology* (*ICT*)) pakļautībā. *CRA* nodrošina Irānas valdības prasību par interneta satura filtrēšanu izpildi, izmantojot spiegprogrammatūru *SIAM*.

2022. gada protestu laikā *CRA* izmantoja savu interneta piekļuves un mobilo tālruņu kontroli, lai izsekotu protestētājus un izveidotu detalizētu ainu par disidentu un demonstrantu darbībām, ko iestādes var izmantot pēc saviem ieskatiem. Tādējādi *CRA* ir atbildīga par miermīlīgu demonstrantu, žurnālistu, cilvēktiesību aizstāvju, studentu vai citu personu, kas iestājas par savām likumīgajām tiesībām, apspiešanas atbalstīšanu.

Tāpēc *CRA* ir atbildīga par nopietniem cilvēktiesību pārkāpumiem Irānā."

13 Tajā pašā dienā Padome pieņēma apstrīdēto regulu, pamatojoties uz Regulas Nr. 359/2011 12. panta 1. punktu. Apstrīdētās regulas 2. un 3. apsvēruma formulējums ir identisks Īstenošanas lēmuma 2023/153 2. un 3. apsvēruma formulējumam, izņemot to, ka Lēmuma 2011/235 pielikuma vietā ir atsauce uz Regulas Nr. 359/2011 I pielikumu. Apstrīdētās regulas 1. pantā bija paredzēts, ka Regulas Nr. 359/2011 I pielikums tiek grozīts saskaņā ar pašas šīs regulas pielikumu.

14 Apstrīdētās regulas pielikumā ietvertā vienību sarakstā ar 15. numuru cita starpā bija iekļauts prasītājas nosaukums, kā arī šīs iekļaušanas motīvi identiskā formulējumā kā šī sprieduma 12. punktā.

15 Padome 2023. gada 24. janvārī *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicēja paziņojumu to personu, vienību un struktūru ievērībai, uz kurām attiecas pasākumi, kas paredzēti Lēmumā 2011/235, kurš īstenots ar Īstenošanas lēmumu 2023/153, un Regulā Nr. 359/2011, kura īstenota ar apstrīdēto regulu (OV 2023, C 25, 8. lpp.).

16 Šajā paziņojumā, konkrēti, bija precizēts, ka Padome ir nolēmusi, ka attiecīgās personas un vienības būtu jāiekļauj to personu un vienību sarakstā, uz kurām attiecas Lēmumā 2011/235 un Regulā Nr. 359/2011 paredzētie ierobežojošie pasākumi, un ka minētās personas un vienības var iesniegt Padomei lūgumu pārskatīt lēmumu, ar kuru tās ir tikušas iekļautas iepriekš minētajos sarakstos, pievienojot šim lūgumam apliecinošus dokumentus. Jebkurš šāds lūgums bija jānosūta līdz 2023. gada 15. februārim uz tajā pašā paziņojumā norādīto adresi.

Lietas dalībnieku prasījumi

17 Prasītāja lūdz Vispārējai tiesai atcelt apstrīdēto regulu tiktāl, ciktāl ar šo regulu tās nosaukums ir iekļauts Regulas Nr. 359/2011 I pielikumā.

18 Padomes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

19 Prasības pamatojumam prasītāja izvirza četrus pamatus. Pirmais būtībā ir balstīts uz pilnvaru nepareizu izmantošanu, otrais – uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu, trešais – būtībā uz faktu saturisko nepareizību un ceturtais – uz samērīguma principa pārkāpumu.

20 Šo pamatu analīze liecina, ka, pirmām kārtām, jāizskata otrais pamats par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu, otrām kārtām, – trešais pamats par acīmredzamu kļūdu faktu vērtējumā, trešām kārtām, – ceturtais pamats par samērīguma principa pārkāpumu un tad, ceturtām kārtām, – pirmais pamats par pilnvaru nepareizu izmantošanu.

Par otro pamatu, kas balstīts uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu

21 Pirmām kārtām, prasītāja apgalvo, ka, tā kā Padome vienlaikus ar apstrīdētās regulas pieņemšanu vai uzreiz pēc tās pieņemšanas nav paziņojusi informāciju vai pierādījumus, ar kuriem bija pamatoti tās nosaukuma iekļaušanas Regulas Nr. 359/2011 I pielikumā ietvertajā sarakstā motīvi, tā neesot izpildījusi savu pienākumu pierādīt minēto motīvu pamatotību un tādējādi neesot izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu.

22 Otrām kārtām, prasītāja norāda, ka apstrīdētās regulas pamatojums, ciktāl tas attiecas uz prasītāju, sastāv no stereotipiska pamatojuma, ko veido trīs īsi punkti pa piecpadsmit rindiņām, kuros ir īsumā apkopoti Padomes izvirzītie pieņēmumi, tā publiskā rakstura dēļ. Šāds pamatojums neatbilstot judikatūrai, saskaņā ar kuru tiesību akta pamatojumam jādod iespēja, no vienas puses, personai, uz kuru attiecas apstrīdētais akts, apstrīdēt tā spēkā esamību tiesā, pilnībā zinot faktus, kas tai tiek pārmesti, un, no otras puses, tiesai veikt apstrīdētā akta pārbaudi tiesā. Pēc prasītājas uzskatiem, prasību norādīt pamatojumu nevar mīkstināt politiskie apstākļi, kādos pasākums pieņemts, vēl jo vairāk tādēļ, ka aplūkošana kontekstā nevar ļaut prasītājai saprast attiecībā uz to pieņemto ierobežojošo pasākumu tvērumu un korelējošai tiesai – veikt attiecīgā pasākuma pārbaudi. Tātad Padome nevarot pārkāpt savu pienākumu norādīt pamatojumu, "slēpdamās" aiz apsvērumiem, kas saistīti ar drošības un ārpolitikas interesēm.

23 Trešām kārtām, replikā prasītāja, pamatojoties uz Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 47. un 48. pantu, apstrīd Padomes Vispārējā tiesā iesniegtā dokumenta kā pierādījuma, kurš pamatotu motīvus, kas izvirzīti prasītājas nosaukuma iekļaušanai Regulas Nr. 359/2011 I pielikumā, pieņemamību. Tā arī apstrīd minētajā dokumentā ietvertās informācijas būtiskumu lietā un pierādījuma spēku.

24 Padome apstrīd prasītājas argumentus.

25 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pienākuma norādīt nelabvēlīga akta pamatojumu, kas ir saistīts ar tiesību uz aizstāvību ievērošanas principu, mērķis, pirmkārt, ir nodrošināt ieinteresētajai personai pietiekamu informāciju, lai noteiktu, vai akts ir labi pamatots vai arī tajā acīmredzami ir pieļautas kļūdas, kas ļauj apstrīdēt lēmuma spēkā esamību Savienības tiesā, un, otrkārt, ļaut Savienības tiesai veikt kontroli par šī akta likumību (skat. spriedumu, 2012. gada 15. novembris, Padome/*Bamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).

26 Tāpat jāatgādina, ka pamatojumam, kas prasīts LESD 296. pantā un Hartas 41. panta 2. punkta c) apakšpunktā, jāatbilst attiecīgā akta būtībai un kontekstam, kādā tas ticis pieņemts. Prasība norādīt pamatojumu jāizvērtē, ņemot vērā attiecīgās lietas apstākļus, it īpaši tiesību akta saturu, izvirzīto motīvu raksturu un tiesību akta adresātu vai citu ar šo tiesību aktu tieši un individuāli skarto personu intereses saņemt paskaidrojumus. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu konkretizēti visi būtiskie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo akta pamatojuma pietiekamība jāvērtē, ņemot vērā ne tikai tā formulējumu, bet arī kontekstu un attiecīgo jomu reglamentējošo tiesību normu kopumu (skat. spriedumu, 2020. gada 17. septembris, *Rosneft* u.c./Padome, C-732/18 P, nav publicēts, EU:C:2020:727, 77. punkts un tajā minētā judikatūra; spriedums, 2022. gada 27. jūlijs, *RT France*/Padome, T-125/22, EU:T:2022:483, 103. punkts).

27 Tādējādi, pirmkārt, nelabvēlīgs akts ir pietiekami pamatots, ja tas pieņemts ieinteresētajai personai zināmos apstākļos, kas ļauj tai izprast pret to noteiktā pasākuma tvērumu (skat. spriedumu, 2020. gada 17. septembris, *Rosneft* u.c./Padome, C-732/18 P, nav publicēts, EU:C:2020:727, 78. punkts un tajā minētā judikatūra). Otrkārt, akta pamatojuma precizitātes pakāpei jābūt samērīgai ar materiālajām iespējām un tehniskajiem nosacījumiem vai termiņu, kurā tas jāsniedz (skat. spriedumu, 2022. gada 27. jūlijs, *RT France*/Padome, T-125/22, EU:T:2022:483, 104. punkts un tajā minētā judikatūra).

28 Turklāt judikatūrā ir precizēts, ka Padomes tiesību akta, ar ko noteikts ierobežojošs pasākums, pamatojumā jānorāda ne tikai šī pasākuma juridiskais pamats, bet arī īpašie un konkrētie iemesli, kuru dēļ Padome, īstenojot savu rīcības brīvību, uzskata, ka attiecīgajai personai ir jāpiemēro šāds pasākums (skat. spriedumu, 2022. gada 27. jūlijs, *RT France*/Padome, T-125/22, EU:T:2022:483, 105. punkts un tajā minētā judikatūra).

29 Visbeidzot, jāatgādina, ka pienākums norādīt pamatojumu ir būtiska formāla prasība, kas atšķiras no jautājuma par motīvu pamatotību, kurš attiecas uz attiecīgā akta tiesiskumu pēc būtības. Proti, akta pamatojuma norādīšana ir formāla to motīvu izklāstīšana, uz kuriem šis tiesību akts balstīts. Ja šajos motīvos ir pieļautas kļūdas, tās skar tiesību akta likumību pēc būtības, nevis tā pamatojumu, kas var būt pietiekams, pat ja ir izklāstīti kļūdaini motīvi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 13. septembris, *Makhlouf*/Padome, T-383/11, EU:T:2013:431, 73. un 74. punkts un tajos minētā judikatūra).

30 Šajā lietā attiecībā uz kontekstu, kādā prasītājas nosaukums tika iekļauts Regulas Nr. 359/2011 I pielikumā, ir jānorāda – kā pareizi uzsver Padome –, ka apstrīdētās regulas 2. apsvērumā bija atsauce uz Savienības Augstā pārstāvja 2022. gada 25. septembrī Savienības vārdā sniegto deklarāciju, kuras formulējums ir atgādināts šī sprieduma 10. punktā.

31 Turklāt, kā norādīts šī sprieduma 11. punktā, apstrīdētās regulas 3. apsvērumā ir precizēts, ka tieši šī sprieduma 10. punktā atgādinātais konteksts un Savienības apņemšanās pievērsties visiem problēmjautājumiem saistībā ar Irānu, tostarp cilvēktiesību situācijai, konkrēti, noteica deviņpadsmit vienību, tostarp prasītājas, iekļaušanu Regulas Nr. 359/2011 I pielikumā ietvertajā to fizisko un juridisko personu, vienību un struktūru sarakstā, kurām piemēro ierobežojošus pasākumus.

32 It īpaši, iemesli, kuru dēļ prasītājas nosaukums tika iekļauts Regulas Nr. 359/2011 I pielikumā, bija izklāstīti apstrīdētās regulas pielikumā šī sprieduma 12. punktā atgādinātajā formulējumā.

33 Jākonstatē, ka šajos motīvos, aplūkojot tos, ņemot vērā apstrīdētās regulas 2. un 3. apsvērumā atgādināto kontekstu, bija pietiekami specifiski un konkrēti izklāstīti iemesli, kuru dēļ Padome, īstenodama savu diskrecionāro novērtējuma brīvību, uzskatīja, ka attiecībā pret prasītāju jāpiemēro ierobežojošs pasākums.

34 Proti, no apstrīdētās regulas pamatojuma izriet, ka prasītāja tika uzskatīta par atbildīgu par smagiem cilvēktiesību pārkāpumiem Irānā, jo tā īstenoja Irānas valdības prasības attiecībā uz interneta satura filtrēšanu, izmantojot spiegprogrammatūru *SIAM*, un it īpaši 2022. gada demonstrāciju laikā, kas notika pēc *M. Amini* nāves, izmantoja savu interneta piekļuves un mobilo tālruņu kontroli, lai izsekotu demonstrantus un izveidotu detalizētu ainu par disidentu un demonstrantu darbībām, ko iestādes izmantoja pēc saviem ieskatiem, – tādējādi atbalstīdama minēto iestāžu veiktās represijas pret demonstrantiem, kuri iestājās par savām likumīgajām tiesībām.

35 Turklāt jānoraida prasītājas arguments, ka Padome nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu tādēļ, ka Padome vienlaikus ar apstrīdētās regulas pieņemšanu vai uzreiz pēc tās pieņemšanas nav nosūtījusi prasītājai pierādījumus, uz kuriem balstīti motīvi, kas izvirzīti, lai pamatotu tās iekļaušanu Regulas Nr. 359/2011 I pielikumā, un tātad nav pierādījusi minēto motīvu pamatotību.

36 Proti, no vienas puses, ciktāl prasītāja ar šo argumentu vēlas apgalvot, ka Padome nav iesniegusi pierādījumus apstrīdētajā regulā izklāstīto motīvu, kuri pamato prasītājas iekļaušanu Regulas Nr. 359/2011 I pielikumā, pamatotībai, jānorāda, ka saskaņā ar šī sprieduma 29. punktā atgādināto judikatūru šis jautājums jānošķir no jautājuma par apstrīdētās regulas pamatojumu, kas attiecas uz minētās regulas formālo likumību.

37 No otras puses, ciktāl prasītāja ar šo pašu argumentu vēlas apgalvot, ka Padome ir pārkāpusi prasītājas tiesības uz aizstāvību, jo Padomei bija pēc savas ierosmes jānodrošina prasītājai piekļuve lietas materiāliem, svarīgi norādīt, ka apstrīdētā regula prasītājai tika paziņota ar 2023. gada 24. janvārī *Oficiālajā Vēstnesī* publicētu paziņojumu, kurā attiecīgās personas un vienības bija aicinātas līdz 2023. gada 15. februārim iesniegt Padomei pārskatīšanas lūgumu, un ka prasītāja šādu lūgumu neiesniedza un pat nelūdza Padomei piekļuvi tās lietas materiāliem ārpus šīs tiesvedības.

38 Tomēr jāatgādina, ka attiecībā uz sākotnējo iekļaušanu to personu un vienību sarakstā, kurām piemēro ierobežojošus pasākumus, ja ir sniegta pietiekami precīza informācija, kas ļauj attiecīgajai vienībai lietderīgi paust savu viedokli par apsūdzošajiem pierādījumiem, ko pret to izvirzījusi Padome, tad no tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa Padomei neizriet pienākums spontāni piešķirt piekļuvi tās lietas materiālos ietvertajiem dokumentiem. Padomei ir pienākums sniegt pieeju visiem ar attiecīgo pasākumu saistītajiem administratīvajiem dokumentiem, kas nav konfidenciāli, tikai pēc ieinteresētās personas lūguma. Spontāna lietas materiālu paziņošana faktiski būtu pārmērīga prasība, ņemot vērā to, ka līdzekļu iesaldēšanas pasākuma pieņemšanas brīdī nav droši zināms, ka attiecīgā vienība, izmantojot piekļuvi lietas materiāliem, ir paredzējusi pārbaudīt faktus, kuri ir pamatā Padomes pret to izvirzītajiem apgalvojumiem (spriedumi, 2009. gada 14. oktobris, *Bank Melli Iran*/Padome, T-390/08, EU:T:2009:401, 97. punkts, un 2013. gada 16. septembris, *Bank Kargoshaei* u.c./Padome, T-8/11, nav publicēts, EU:T:2013:470, 68. punkts).

39 Šajā lietā no iepriekš izklāstītā izriet, ka ar apstrīdētās regulas pamatojumu prasītājas rīcībā bija pietiekami precīza informācija, kas ļāva tai paust savu viedokli par apsūdzošajiem pierādījumiem, ko pret to izvirzījusi Padome. Tādējādi pēdējai minētajai nebija pēc savas ierosmes jāpaziņo prasītājai tās lietas materiālos esošie elementi.

40 Tāpat ir svarīgi uzsvērt, ka prasītājas argumenti par B.11. pielikumā iesniegtā dokumenta pieņemamību un tajā ietverto ziņu pierādījuma vērtību ir saistīti ar motīvu, kas izvirzīti, lai pamatotu tās nosaukuma iekļaušanu Regulas Nr. 359/2011 I pielikumā, pamatotību un tādējādi tie nav būtiski pamata, kas balstīts uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu, pamatošanai. Tādējādi šie argumenti tiks izskatīti kopā ar līdzīgiem argumentiem, ko prasītāja izvirza saistībā ar trešo pamatu, kas balstīts uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

41 Tādēļ otrais pamats jānoraida kā nepamatots.

Par trešo pamatu par faktu saturisko nepareizību

42 Prasītāja norāda, ka apstrīdētajā regulā attiecībā uz to ir pieļauta "acīmredzama kļūda faktu vērtējumā", jo, pirmkārt, tai nav rīcībspējas īstenot faktus, ko tai pārmet Padome, un, otrkārt, tai nav arī tehnisko spēju izsekot vai veidot demonstrantu darbību "detalizētu ainu".

43 Tādējādi, pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka tās statūti neļauj tai veikt iedzīvotāju masveida novērošanu un vēl jo mazāk "izsekot" demonstrantus. Atbilstoši tās statūtiem prasītājai esot Irānas regulatora, moderatora vai arī pārstāvja loma. Turklāt prasītāja uzsver, ka, pat ja tā vēlētos ieviest filtrēšanu, tā nevarētu to darīt, jo uz šādu praksi attiecas likumā noteikti ierobežojumi. Tādējādi, pretēji Padomes apgalvojumiem, Irānā datu vākšanu reglamentē daudzi tiesību akti, tostarp Konstitūcijas 25. pants, Irānas Krimināl kodeksa 582. pants, kurā papildinājumi izdarīti ar 2009. gada 26. maija "Kibernoziegumu likumu", un Irānas Kriminālprocesa kodeksa 104. un 150. pants. Šāds normatīvais regulējums atbilstot Padomes 1995. gada 17. janvāra Rezolūcijai par telekomunikāciju likumīgu pārtveršanu (OV 1996, C 329, 1. lpp.). Turklāt no diviem telekomunikāciju sabiedrības veiktajiem ziņojumiem izriet, ka pretēji Padomes apgalvotajam prasītājas lūgumi nepārsniedz tradicionālās prasības likumīgas pārtveršanas jomā.

44 Turklāt prasītāja norāda, ka jānošķir personu masu novērošana no personu individuālas novērošanas. Pēc prasītājas uzskatiem, masu novērošana var būt nepieciešama jebkurā sabiedrībā, lai uzturētu mieru un sabiedrisko kārtību, tostarp uzraugot cilvēku plūsmu un masu pulcēšanās. Tas ļaujot novērst jebkādus ar pūļiem saistītus ekscesus publisku demonstrāciju laikā. Jebkurai suverēnai valstij esot šādas uzraudzības pilnvaras, un šo pilnvaru īstenošana nevarot radīt individuālo cilvēktiesību pārkāpumus. Šīs uzraudzības pilnvaras esot publiskās varas prerogatīva, ko it īpaši ir atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa.

45 Otrkārt, pēc prasītājas uzskatiem, tās izmantotajai programmatūrai ar nosaukumu "SIAM" jeb persiešu valodā "Samaneh yekparche Estehlamate Mokhaberati", nav funkciju, kuras ļautu uzraudzīt demonstrantu masas vai uzraudzīt tos individuāli Irānas teritorijā.

46 Prasītāja norāda, ka programmatūra *SIAM* ir lietojumprogrammas saskarnes (*API*) vārteja, proti, ierīce, kas darbojas kā tilts un ļauj klientam, kas ir ārpus [attiecīgās] vienības, izmantot iekšējās *API* un šo *API* pakalpojumus. Irānā šo programmatūru izmantojot Sarkanais Pusmēness, neatliekamās medicīniskās palīdzības mašīnas, ugunsdzēsēji, ceļu un krīžu vadības organizācijas. Tādējādi, kā norāda prasītāja, programmatūru *SIAM* izmantojot zvanu centri, it īpaši, ja to

pieprasa neatliekamās palīdzības dienesti. Zvanu centri izmantojot šo programmatūru, lai sazinātos ar mobilo tālruņu operatoriem, kuri pēc tam sniedzot tikai aptuvenu informāciju par apdraudētās personas atrašanās vietu.

47 Turklāt prasītāja uzsver, ka tā nevar informāciju par sakaru pakalpojumu lietotājiem nodot tieši policijai un tiesu iestādēm, jo šī informācija piederot operatoriem, kuriem ir tīkla darbības licence.

48 Visbeidzot, prasītāja apstrīd argumentus, ko Padome savā iebildumu rakstā ir izvirzījusi attiecībā uz Irānas pārtveršanas sistēmas iespējamām "funkcionālajām sastāvdaļām".

49 Tādējādi prasītāja apgalvo, ka Padome nepareizi izprot programmatūras *SIAM*, "Force2GNumber", "LocationCustomerList", "GetCDR", "GetIPDR" un "ApplySusplp" funkcijas, uz kurām tā norāda iebildumu rakstā. Prasītāja paskaidro, ka Padomes sniegtais šo funkciju apraksts, kas ir balstīts vienīgi uz rakstu tiešsaistes pētnieciskajā laikrakstā *The Intercept*, neatbilst patiesībai. Kā norāda prasītāja, jautājums ir par klasiskajām un parastajām komandām, kādas ir valsts telekomunikāciju regulatīvās iestādes rīcībā, un visām Savienības dalībvalstīm ir līdzīgi instrumenti. Tas pats attiecoties uz sistēmām "Legal Intercept" (*LI*), "Control Illegal Devices" (*CID*), "SHAHKAR" un "SHAMSA".

50 Turklāt replikā prasītāja apstrīd raksta ar nosaukumu "Hacked documents: How Iran track and control protesters phones", ko 2022. gada 28. oktobrī publicēja *The Intercept* un ko Padome ir iesniegusi B.11. pielikumā (turpmāk tekstā – "*The Intercept* raksts"), pieņemamību. Pēc prasītājas uzskatiem, šajā rakstā apgalvotie fakti ir balstīti uz virkni Irānas mobilo sakaru operatora iekšējo dokumentu, kuri nav iesniegti tiesvedībā Vispārējā tiesā, un Padome tikai apliecina, ka šī raksta autoriem esot bijuši pieejami dokumenti, kurus tiem esot paziņojusi "persona, kas [apliecina], ka ir uzlauzusi Irānas mobilo sakaru operatora sistēmu". Tādējādi šis raksts, kas esot Padomes lietas materiālu galvenais dokuments, neesot nekas vairāk kā pierādījums, kas izriet no baumām. Saskaņā ar Tiesas judikatūru par Hartas 47. un 48. pantu, kā arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru par 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. pantu tādu liecinieku liecības, kuri vēlāk nav klāt tiesas sēdē un kurus pretējā puse nevar nopratināt, principā ir aizliegtas, izņemot, ja apsūdzība pietiekami pamato nepieciešamību izmantot viņu liecības un ja apsūdzētajam tiek nodrošinātas citas procesuālās garantijas, kā arī ja pret viņu ir citi apsūdzoši pierādījumi. Tiesa 2022. gada 8. decembra spriedumā *HYA* u.c. (Neiespējamība nopratināt apsūdzības lieciniekus) (C-348/21, EU:C:2022:965) arī esot nospriedusi, ka gadījumā, ja nav iespējams nopratināt apsūdzības lieciniekus, viņu liecību pierādījuma spēks ir jārelativizē pat tad, ja šādas liecības ir pieņemamas.

51 No tā izrietot, ka, pamatodama apstrīdēto regulu ar nezināmas personas iespējamiem apgalvojumiem, Padome esot pārkāpusi Hartas 47. un 48. pantu, tādēļ šis piedāvātais pierādījums esot jānoraida kā nepieņemams.

52 Prasītāja replikā arī apgalvo, ka saskaņā ar sacīkstes principu tiesa var ņemt vērā tikai tos procesuālos rakstus un dokumentus, ar kuriem lietas dalībnieki ir varējuši iepazīties un par kuriem tie varējuši izteikt viedokli. Pati Padome esot atzinusi, ka *The Intercept* rakstā minētais Irānas mobilo sakaru operators nav atbildējis uz žurnālistu lūgumu sniegt komentārus.

53 Padome apstrīd prasītājas argumentus.

54 Jānorāda, ka trešajā pamatā prasītāja apstrīd motīvu, kas izvirzīti, lai pamatotu tās nosaukuma iekļaušanu Regulas Nr. 359/2011 I pielikumā, pamatotību. Proti, prasītāja apgalvo, ka tai nav nedz rīcībspējas, nedz tehnisko spēju veikt darbības, kuras tai tiek pārmestas.

55 Tomēr ir arī jānorāda, ka – atbilstoši tam, kas izriet no šī sprieduma 23. punkta – otrajā prasības pamatā prasītāja pārmet Padomei, ka tā ir pārkāpusi Hartas 47. un 48. pantu un apvērsusi pierādīšanas pienākumu, pamatodama savu vērtējumu ar *The Intercept* rakstu, jo, tā kā šajā publikācijā minētie dokumenti nav iekļauti šīs tiesvedības lietas materiālos, tad šajā rakstā izklāstītie fakti un komentāri ir tikai apgalvojumi, attiecībā uz kuriem prasītājai ir liegta iespēja īstenot savas tiesības uz aizstāvību. Prasītāja replikas rakstā arī apgalvo – tas, ka šajā tiesvedībā lietas materiālos nav iekļauti pierādījumi, apdraud Vispārējās tiesas Reglamenta 85. panta 1. punktā paredzētā sacīkstes principa ievērošanu. Turklāt prasītāja uzsver, ka šādai publikācijai nav pierādījuma spēka.

56 Vispirms jāizskata prasītājas argumenti, kas balstīti uz Hartas 47. un 48. panta pārkāpumu, kā arī sacīkstes principa pārkāpumu, un pēc tam jāaplūko argumenti par *The Intercept* raksta pierādījuma spēku, un pēc tiem – argumenti par "acīmredzamu kļūdu faktu vērtējumā".

Par Hartas 47. un 48. panta un sacīkstes principa pārkāpumu

57 Vispirms jānoraida prasītājas arguments, ka *The Intercept* raksts, ko Padome iesniegusi iebildumu raksta B.11. pielikumā, esot jānoraida kā nepieņemams, būtībā tādēļ, ka tai neesot iespējams aizstāvēties pret vienkāršiem apgalvojumiem, un tādējādi tiekot aizskartas tās tiesības uz aizstāvību Vispārējā tiesā.

58 Ir svarīgi norādīt, ka jautājums par piedāvāto pierādījumu pieņemamību Vispārējā tiesā, ko nosaka Reglamenta 85. pants, jānošķir no jautājuma par pierādījumu novērtēšanu Savienības tiesā.

59 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru saistībā ar ierobežojošu pasākumu pārbaudi Savienības tiesām principā jānodrošina pilnīga visu Savienības tiesību aktu tiesiskuma pārbaude, ņemot vērā pamattiesības, kas ir Savienības tiesību sistēmas neatņemama sastāvdaļa (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C 595/10 P, EU:C:2013:518, 97. punkts; 2013. gada 28. novembris, Padome/*Fulmen* un *Mahmoudian*, C-280/12 P, EU:C:2013:775, 58. punkts, un 2017. gada 28. marts, *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, 106. punkts).

60 Šīs pamattiesības tostarp ir tiesību uz aizstāvību ievērošana un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā (skat. spriedumu, 2013. gada 28. novembris, Padome/*Fulmen* un *Mahmoudian*, C-280/12 P, EU:C:2013:775, 59. punkts un tajā minētā judikatūra; 2013. gada 28. novembris, Padome/*Manufacturing Support & Procurement Kala Naft*, C-348/12 P, EU:C:2013:776, 66. punkts).

61 Hartas 47. pantā garantētā pārbaudes tiesā efektivitāte tāpat nozīmē, ka, pārbaudot lēmuma par konkrētas personas vārda vai vienības nosaukuma iekļaušanu vai saglabāšanu to personu un vienību sarakstā, kurām piemēro ierobežojošus pasākumus, pamatā esošo motīvu likumību, Savienības tiesai jānodrošina, lai šis lēmums, kas ir individuāli piemērojams šai personai vai šai vienībai, būtu balstīts uz pietiekami drošiem faktiem. Tas nozīmē, ka ir jāpārbauda pamatojuma izklāstā norādītie fakti, kas ir minētā lēmuma pamatā, tādēļ pārbaudē tiesā nav jāizvērtē tikai izvirzīto motīvu abstrakta ticamība, bet arī jautājums par to, vai šie motīvi vai vismaz viens no tiem, kurš tiek uzskatīts par pašu par sevi pietiekamu minēto tiesību aktu pamatojumam, ir

pamatoti (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 119. punkts; 2015. gada 18. jūnijs, *Ipatau*/Padome, C-535/14 P, EU:C:2015:407, 42. punkts, un 2016. gada 18. februāris, Padome/*Bank Mellat*, C-176/13 P, EU:C:2016:96, 109. punkts).

62 Šajā saistībā šai personai vai vienībai nav jāiesniedz attaisnojoši pierādījumi par minēto motīvu nepamatotību, bet tieši kompetentajai Savienības iestādei apstrīdēšanas gadījumā jāpierāda pret attiecīgo personu vai vienību vērsto motīvu pamatotība (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 121. punkts).

63 Tomēr pretēji prasītājas norādītajam no tā neizriet, ka Padomes iespējamā nespēja iesniegt pierādījumus tam, ka motīvi, kas izvirzīti, lai pamatotu prasītājas iekļaušanu Regulas Nr. 359/2011 I pielikumā – pieņemot, ka tā ir pierādīta – aizskartu prasītājas tiesības uz aizstāvību.

64 Proti, kā izriet no šī sprieduma 61. punktā atgādinātās judikatūras, ir tieši otrādi, jo, lai saglabātu Hartas 47. panta efektivitāti, Savienības tiesai, veicot ierobežojošo pasākumu likumības pārbaudi, jāpārbauda šo pasākumu pamatā esošo motīvu pamatotība un tātad arī Padomes šajā lietā iesniegto dokumentu pierādījuma spēks.

65 Turpinot, kā šajā lietā nebūtiski jānoraida prasītājas izvirzītie apsvērumi, kas izklāstīti 2022. gada 8. decembra spriedumā *HYA* u.c. (Neiespējamība nopratināt apsūdzības lieciniekus) (C-348/21, EU:C:2022:965), kurā Tiesai tika jautāts par Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2016/343 (2016. gada 9. marts) par to, lai nostiprinātu konkrētus nevainīguma prezumpcijas aspektus un tiesības piedalīties klātienē lietas izskatīšanā tiesā kriminālprocesā (OV 2016, L 65, 1. lpp.), 6. panta 1. punkta un 8. panta 1. punkta, kā arī Hartas 47. panta otrās daļas interpretāciju.

66 Jāatgādina, ka nevainīguma prezumpcijas princips, kas noteikts Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta 2. punktā un Hartas 48. panta 1. punktā, veido pamattiesības, kas piešķir privātpersonām vai vienībām, ko vada privātpersonas, tiesības, kuru ievērošanu garantē Savienības tiesa (skat. spriedumu, 2017. gada 18. maijs, *Makhlouf*/Padome, T-410/16, nav publicēts, EU:T:2017:349, 122. punkts un tajā minētā judikatūra).

67 Nevainīguma prezumpcijas princips, kas prasa, lai ikviena persona, kuru apsūdz noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, tiktu uzskatīta par nevainīgu, kamēr tās vaina nav pierādīta saskaņā ar likumu, neliedz pieņemt līdzekļu iesaldēšanu kā nodrošināšanas pasākumus, ja vien to mērķis nav sākt kriminālprocesu pret attiecīgo personu vai vienību. Tomēr šādiem pasākumiem, ņemot vērā to smagumu, jābūt paredzētiem likumā, tie jāpieņem kompetentai iestādei un tiem jābūt ierobežotiem laikā. No šī sprieduma 13. punkta izriet, ka šie pirmie divi kritēriji ir izpildīti. Turklāt attiecībā uz ierobežotību laikā jākonstatē, ka saskaņā ar Regulas Nr. 359/2011 12. panta 3. un 4. punktu minētās regulas I pielikums regulāri un vismaz reizi 12 mēnešos tiek pārskatīts, un personas vai vienības iekļaušanu minētajā pielikumā var attiecīgi pagarināt vai grozīt. Tātad prasītājai noteiktie pasākumi ir ierobežoti laikā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 18. maijs, *Makhlouf*/Padome, T-410/16, nav publicēts, EU:T:2017:349, 123. punkts un tajā minētā judikatūra).

68 Tāpat jānorāda, ka aplūkotie ierobežojošie pasākumi izraisa nevis prasītājas aktīvu kā noziedzīgi iegūtu līdzekļu konfiskāciju, bet gan iesaldēšanu kā nodrošināšanas pasākumu. Tādējādi šie pasākumi nav sods un turklāt neietver nekādu šāda veida apsūdzību (skat. spriedumu, 2017. gada 18. maijs, *Makhlouf*/Padome, T-410/16, nav publicēts, EU:T:2017:349, 124. punkts un tajā minētā judikatūra).

69 Proti, ar apstrīdēto regulu, ciktāl tā attiecas uz prasītāju, nav konstatēts fakts, ka pārkāpums tiešām ir noticis, bet tā ir tikusi pieņemta saistībā ar administratīvu procedūru – kurai ir nodrošināšanas funkcija un kuras vienīgais mērķis ir ļaut Padomei nodrošināt civiliedzīvotāju aizsardzību – un šīs procedūras nolūkos (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 18. maijs, *Makhlouf*/Padome, T-410/16, nav publicēts, EU:T:2017:349, 125. punkts un tajā minētā judikatūra).

70 Visbeidzot, jānoraida arī prasītājas arguments, ka, tā kā *The Intercept* rakstā minētie dokumenti nav iekļauti lietas materiālos šajā lietā, tad šis raksts būtu jānoraida kā nepieņemams, jo atbilstoši sacīkstes principam tiesa var ņemt vērā tikai tos procesuālos rakstus un dokumentus, ar kuriem lietas dalībnieki varējuši iepazīties un par kuriem tie varējuši izteikt viedokli. Proti, ir pietiekami norādīt, ka prasītājai bija iespēja replikas rakstā paust savu nostāju par Padomes B.11. pielikumā iesniegtajiem pierādījumiem, tostarp par šo rakstu, kura pierādījuma spēku prasītāja arī apstrīd.

71 Turklāt ir svarīgi norādīt, ka abas programmatūras *SIAM* lietotāja rokasgrāmatas, no kurām pirmā rakstīta persiešu valodā un otrā – angļu valodā, bija apskatāmas tieši no *The Intercept* raksta, izmantojot hipersaiti, kas ietverta 3. lappusē lietā WK 307/2023 INIT un ko Padome ir iesniegusi iebildumu raksta B.11. pielikumā.

72 Tātad prasītājas iebildumi, kas balstīti uz Hartas 47. un 48. panta un sacīkstes principa pārkāpumu, jānoraida.

Par "The Intercept" raksta pierādījuma spēku

73 Prasītāja iebilst, ka *The Intercept* raksts ir vienkārša žurnālistiska publikācija, kurā iekļauti vienīgi nepārbaudāmi apgalvojumi, un ka tātad tam nav nekāda pierādījuma spēka.

74 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Tiesas un Vispārējās tiesas darbību reglamentē pierādījumu brīvas novērtēšanas princips un ka vienīgais iesniegto pierādījumu spēka noteikšanas kritērijs ir to ticamība. Turklāt, lai novērtētu dokumenta pierādījuma spēku, jāpārbauda tajā ietvertās informācijas ticamība un it īpaši jāņem vērā dokumenta izcelsme, apstākļi, kādos tas izstrādāts, dokumenta adresāts un tas, vai, vērtējot dokumenta saturu, tas šķiet pārliecinošs un uzticams (skat. spriedumu, 2018. gada 31. maijs, *Kaddour*/Padome, T-461/16, EU:T:2018:316, 107. punkts un tajā minētā judikatūra).

75 Tā kā Savienības iestādēm nav pilnvaru veikt izmeklēšanu trešās valstīs, Savienības iestāžu vērtējumam faktiski jābūt pamatotam ar sabiedrībai pieejamiem informācijas avotiem, ziņojumiem, rakstiem preses izdevumos, slepeno dienestu ziņojumiem vai ar citiem līdzīgiem informācijas avotiem (spriedumi, 2018. gada 14. marts *Kim* u.c./Padome un Komisija, T-533/15 un T-264/16, EU:T:2018:138, 107. punkts, un 2022. gada 1. jūnijs, *Prigozhin*/Padome, T-723/20, nav publicēts, EU:T:2022:317, 59. punkts).

76 Proti, būtu pārmērīgi un nesamērīgi prasīt, lai Padome pati uz vietas veiktu izmeklēšanu par faktu, par kuriem ziņojuši daudzi plašsaziņas līdzekļi, patiesumu (spriedums, 2017. gada 25. janvāris, *Almaz-Antey Air and Space Defence*/Padome, T-255/15, nav publicēts, EU:T:2017:25, 148. punkts).

77 Tātad rakstus preses izdevumos var izmantot, lai apstiprinātu atsevišķu faktu esamību, ja tie nāk no vairākiem atšķirīgiem avotiem un ir pietiekami konkrēti, precīzi un saskanīgi attiecībā uz tajos aprakstītajiem faktiem (skat. spriedumu, 2019. gada 11. septembris, *Topor-Gilka* un *WO Technopromexport*/Padome, T-721/17 un T-722/17, nav publicēts, EU:T:2019:579, 137. punkts un tajā minētā judikatūra).

78 Šajā lietā Padome prasītājas iekļaušanu Regulas Nr. 359/2011 I pielikumā pamatoja ar četriem dokumentiem lietā WK 307/2023 INIT, kuri ietverti iebildumu raksta B.11. pielikumā.

79 Tie ir, pirmkārt, *The Intercept* raksts; otrkārt, raksts ar nosaukumu "Hacker Leaks Manuals Showing How Iran Uses Mobile Networks to Track Protesters", ko 2022. gada 31. oktobrī publicēja specializētā tīmekļvietne *Commrisk*; treškārt, raksts ar nosaukumu "Iran: New tactics for digital repression as protests continue", kas 2022. gada 17. novembrī publicēts asociācijas *ARTICLE 19* tīmekļvietnē, un, ceturtkārt, raksts ar nosaukumu "Iran is using spyware to track citizens attending protests", kas 2022. gada 3. novembrī publicēts tiešsaistes pētnieciskajā laikrakstā *The Tech Monitor*.

80 Prasītāja apgalvo, ka Padome apstrīdēto regulu, ciktāl tā attiecas uz prasītāju, esot pamatojusi vienīgi ar *The Intercept* rakstā ietvertajiem apgalvojumiem, kas savukārt esot balstīti uz anonīmas personas izteikumiem.

81 Jāvērš uzmanība uz to, ka *The Intercept* rakstā ir norādīts, ka, pamatojoties uz Irānas mobilo sakaru operatora iekšējiem dokumentiem, it īpaši elektronisko saraksti, kurā bija iesaistīti prasītājas vadītāji, un divām rokasgrāmatām, no kurām viena bija angļu valodā, otra – persiešu valodā, par programmatūras *SIAM* lietošanu, šī raksta autori ir atklājuši, kādā veidā Irānas iestādes ar prasītājas starpniecību bija ieviesušas sistēmu, kura darbojās Irānas mobilo sakaru tīklu fonā un kas ļāva Irānas valdībai apiet zvanu šifrēšanas sistēmu, izsekot tālruņa lietotāja pārvietošanos, identificēt visus tālruņus, kuri atrodas noteiktā vietā, analizēt visus tālruņa lietotāja kontaktus un pārtraukt vai palēnināt lietotāja interneta savienojumu, un kas tika izmantota Irānas iedzīvotāju apspiešanai un kontrolei pēc *M. Amini* nāves 2022. gadā. Šajā rakstā arī ir paskaidrots, ka angļu valodā rakstītajā programmatūras *SIAM* lietotāja rokasgrāmatā ir precizēts, ka "saskaņā ar [prasītājas] noteikumiem un regulējumu visiem telekomunikāciju operatoriem ir jānodrošina [prasītājai] tieša piekļuve savai sistēmai, lai iegūtu klientu informāciju (*sic*) un izdarītu izmaiņas pakalpojumos, izmantojot tīmekļa pakalpojumu", un turklāt tajā ir tehniska informācija par spēcīgākajām komandām, kas tiek lietotas programmatūrā *SIAM*, lai vāktu datus par lietotājiem tieši no Irānas mobilo sakaru operatoriem.

82 Jāvērš uzmanība arī uz to, ka *The Intercept* raksta autori ir iztaujājuši divas personas, kas tiek norādītas kā eksperti.

83 Šajā ziņā svarīgi uzsvērt, ka pretēji tam, ko norāda prasītāja, pirmā no personām, kas minēta kā eksperts, nav "persona, kuru neviens nepazītu un par kuru nešķiet, ka tai būtu kāda īpaša leģitimitāte". Proti, no lietas materiāliem izriet, ka šī pirmā persona ir pētnieks *CitizenLab Canada* – starpdisciplinārā laboratorijā, kas atrodas Toronto Universitātē (Kanāda) un specializējas "pētniecībā, izstrādē, augsta līmeņa stratēģiskajā politikā un juridiskajā iesaistē informācijas un komunikācijas tehnoloģiju, cilvēktiesību un globālās drošības saskares punktā" – un ka šī persona ir minēta kā eksperts jau rakstā, ko 2022. gada 1. februārī publicēja pazīstamais laikraksts *The Guardian*.

84 Tāpat no lietas materiāliem izriet, ka otra persona, kas *The Intercept* rakstā norādīta kā eksperts, sevi min un starptautiskā ziņu aģentūra *Reuters* šo personu ir vairākkārt minējusi kā digitālo tiesību un drošības direktoru grupā *MIAAN*, kas ir organizācija, kura atrodas Teksasā (Amerikas Savienotās Valstis) un kura "aizstāv cilvēktiesības Irānā". Pretēji tam, ko norāda prasītāja, vienkārši apstāklis, ka ir "vispārzināms, ka [jautājums ir par] publisku personu, kura ir atklāti un bez nosacījumiem noskaņota pret Irānas valdību", ne vienmēr var padarīt šīs personas paziņojumus par nenozīmīgiem tāpēc, ka tā nav neitrāla un objektīva.

85 Šajā ziņā jānorāda, ka šādas personas – kura ir specializējusies cilvēktiesību, it īpaši digitālo tiesību, aizsardzībā un kuru pati prasītāja vērtē kā Irānas režīma oponenti – pieredze ir būtiska, lai sniegtu noderīgu atzinumu par veidu, kādā Irānas iestādes varētu izmantot tādu sistēmu, kāda izklāstīta *The Intercept* rakstā, lai aizskartu minētās tiesības.

86 Turklāt ir svarīgi uzsvērt, ka *The Intercept* tīmekļvietnē publicētais raksts neaprobežojās ar vienkāršu apgalvojumu paušanu un pat arī ne ar ekspertu viedokļu atkārtošanu, bet gan savus apgalvojumus un viedokļus pamatoja, darot pieejamu programmatūras *SIAM* lietotāja rokasgrāmatu, kas rakstīta angļu valodā – [šo rokasgrāmatu] varēja apskatīt tieši displeja logā – un [darot pieejamu] otru rokasgrāmatu, kas rakstīta persiešu valodā, uz kuras bija redzama prasītājas firmas zīme.

87 Turklāt attiecībā uz citiem lietā WK 307/2023 INIT ietvertajiem rakstiem jānorāda, ka tīmekļa vietne *Commrisk*, kas sevi raksturo kā "tīmekļvietni, kurā tiek ņemti vērā riski, ar kādiem saskaras elektronisko sakaru pakalpojumu sniedzēji un to klienti", un *The Tech Monitor*, kas sevi definē tādējādi, ka tās mērķis ir sniegt "autoritatīvu, uz datiem balstītu informāciju un analīzi uzņēmumu vadītājiem, digitālo tehnoloģiju vadītājiem un politikas veidotājiem nemierīgā un tehnoloģiju iedvesmotā pasaulē", ir specializēti plašsaziņas līdzekļi telekomunikāciju jomā un ka asociācija *ARTICLE 19*, kas atrodas Londonā (Apvienotā Karaliste), sevi raksturo kā "starptautisku ideju organizāciju, kura atbalsta kustību par labu vārda brīvībai vietējā un pasaules mērogā, lai nodrošinātu, ka visi indivīdi apzinās savas balss spēku", tādēļ tie jāuzskata par būtiskiem informācijas avotiem informācijas un komunikācijas tehnoloģiju izmantošanā, īstenojot pamattiesības un it īpaši tiesības uz vārda brīvību.

88 Kaut arī gan *Commrisk*, gan *ARTICLE 19* un *The Tech Monitor* rakstos ir norāde uz *The Intercept* rakstu, *Commrisk* rakstā ir norāde arī uz šī raksta autora pieredzi – kurš esot saticis tehnoloģiju uzņēmuma pārstāvi, kas centās pārdot Irānai programmatūru, kurai piemītošās funkcijas bija "pārsteidzoši līdzīgas" programmatūras *SIAM* funkcijām, un kas bija apzināti sniedzis viņam informāciju par šo pārdošanu.

89 Turklāt no asociācijas *ARTICLE 19* raksta izriet, ka šī asociācija jau vairākus gadus ir uzraudzījusi internetā veiktās kontroles apjomu Irānā un ka ziņojumā ar nosaukumu "Iran Tightening the Net 2020" tā ir atklājusi šīs valsts interneta infrastruktūras darbību un iestāžu veikto šīs infrastruktūras pārvaldību. It īpaši, pastāvot centralizēta sistēma, kas ļauj atslēgt interneta piekļuvi tādu demonstrāciju laikā, kuru interneta pārvaldība tiekot uzskatīta par valsts drošības jautājumu. Asociācija *ARTICLE 19* esot atklājusi, ka prasītāja, Sakaru ministrijas – kuru patiesībā kontrolējot Irānas izlūkdienesti – kontrolē ieviešot novērošanas un cenzūras iekārtas interneta piekļuves pakalpojumu sniedzēju līmenī un Valsts Augstākās drošības padomes vārdā dodot rīkojumus par interneta piekļuves atslēgšanu un citādu traucēšanu. Asociācijas *ARTICLE 19* rakstā konstatēts arī tas, ka Irānas iestādes kā digitālo represiju taktiku izmanto tehnoloģijas, kas bloķē rīku, kuri ļauj apiet interneta cenzūru – piemēram, virtuālu privāto tīklu (*VPN*) –, izmantošanu, kā arī mobilā interneta pieslēgumu atslēgšanu vai nopietnus traucējumus to darbībā. Tādējādi kopš 2019. gada

novembra arvien vairāk tiekot izmantota mobilā interneta piekļuves atslēgšana. Šāda atslēgšana it īpaši esot tikusi izmantota reģionālo demonstrāciju laikā no 2021. gada līdz šim. Tādējādi ir norādīts, ka pēc demonstrācijām, kuras notika pēc *M. Amini* nāves, daudzviet lielākajā daļā dienu mobilā interneta pieslēgumi bija deaktivizēti. Šī atslēgšana esot skārusi lielākos mobilā interneta pakalpojumu sniedzējus visā valstī, un tas valstī, kurā mobilais internets ir galvenais interneta piekļuves avots iedzīvotājiem, esot negatīvi ietekmējis interneta piekļuvi.

90 Tādējādi no iepriekš minētā izriet, ka *The Intercept* rakstā sniegtos apgalvojumus apstiprina pārējie pierādījumi, kas veido lietu WK 307/2023 INIT, un ka tādēļ pretēji tam, ko norāda prasītāja, Padome nav balstījusies vienīgi uz šajā rakstā sniegtajiem apgalvojumiem. Tātad, ņemot vērā dažādo pierādījumu saskanību un iepriekš minētos apstākļus, kādos tie tika sagatavoti, minētie apgalvojumi pamatoti varēja tikt ņemti vērā.

Par prasītājas nosaukuma iekļaušanas pamatotību

91 Iesākumā ir svarīgi norādīt, ka, lai gan prasītāja apgalvo, ka Padome šajā lietā ir pieļāvusi "acīmredzamu kļūdu faktu vērtējumā", argumenti, ko tā šajā ziņā izvirza, jāuzskata par tādiem, ar kuriem tiek apstrīdēta tai pārmesto faktu saturiskā pareizība. Proti, no tās argumentiem, kas izvirzīti, pamatojot šo pamatu – kuri atgādināti šī sprieduma 42. punktā –, izriet, ka prasītāja apstrīd nevis to, ka uz faktiem, kas tai tiek pārmesti, varētu attiekties Regulas Nr. 359/2011 3. panta 1. un 2. punktā paredzētie iekļaušanas kritēriji, bet gan tā apstrīd minēto faktu patiesumu.

92 Šajā ziņā no šī sprieduma 62. punktā minētās judikatūras izriet, ka Savienības tiesas veiktā pārbaude nozīmē, ka jāpārbauda pamatojuma izklāstā norādītie fakti, kuri ir pamatā lēmumam, ar ko pieņem ierobežojošus pasākumus attiecībā uz kādu vienību, un ka šajā pārbaudē nav jāizvērtē vienīgi izvirzīto motīvu abstrakta ticamība, bet arī tas, vai šie motīvi vai vismaz viens no tiem, kurš pats par sevi tiek uzskatīts par pietiekamu minētā lēmuma pamatojumam, ir pamatoti.

93 Šo motīvu pamatotības vērtējums jāveic, pārbaudot pierādījumus un informāciju nevis izolēti, bet gan kontekstā, kurā tie iekļaujas. Padome izpilda savu pierādīšanas pienākumu, ja Savienības tiesā tā iesniedz pietiekami konkrētu, precīzu un saskanīgu netiešo pierādījumu kopumu, kas ļauj konstatēt, ka pastāv pietiekama saikne starp personu, uz kuru attiecas ierobežojošais pasākums, un režīmu vai vispārīgi situācijām, kas tiek apkarotas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 20. jūlijs, *Badica* un *Kardiam*/Padome, T-619/15, EU:T:2017:532, 99. punkts un tajā minētā judikatūra).

94 Tas, vai Padome, pieņemdama apstrīdēto aktu, varēja pamatoti uzskatīt, ka uz prasītāju varētu attiekties ierobežojoši pasākumi, jāpārbauda, ņemot vērā šos apsvērumus.

95 Šajā ziņā, pirmkārt, attiecībā uz Irānas tiesību normām, uz kurām atsaucas prasītāja, lai pamatotu to, ka tai juridiski esot bijis liegts uzraudzīt un kontrolēt Irānas mobilo tīklu lietotāju saziņu, jānorāda, ka atbilstoši Irānas Islāma Republikas Konstitūcijas 25. pantam "vēstuļu pārbaude un nepiegādāšana, telefona sarunu ierakstīšana un izpaušana, telegrāfa un teleksa saziņas izpaušana, cenzūra, [..] slēpta noklausīšanās un jebkāda cita veida novērošana ir aizliegta, izņemot, ja tas notiek saskaņā ar likumu".

96 Irānas Kriminālkodeksa 582. pants nosaka:

"Par to, ka valsts amatpersona vai ierēdnis, izņemot likumā atļautos gadījumus, piekļūst personu vēstulēm, telegrāfa vai tālruņa saziņai, tos izņem, iznīcina, pārbauda, ieraksta vai pārtver, vai izpauž to saturu bez to īpašnieka atļaujas, soda ar brīvības atņemšanu uz laiku no viena līdz trim gadiem vai ar naudas sodu no sešiem līdz astoņpadsmit miljoniem [r]iālu."

97 Kriminālprocesa kodeksa 104. pants nosaka:

"Indivīdu telekomunikāciju kontrole [pārtveršana] ir aizliegta, izņemot gadījumus, kad tā ir saistīta ar valsts iekšējo vai ārējo drošību vai tiek uzskatīta par nepieciešamu šī kodeksa 302. panta a), b), c) un d) punktā minēto noziedzīgo nodarījumu izmeklēšanai. Šādā gadījumā pārtveršana tiek veikta ar provinces Augstākās tiesas priekšsēdētāja apstiprinājumu un nosakot pārtveršanas ilgumu un biežumu. Lai noklausītos šī kodeksa 307. pantā uzskaitīto personu un ierēdņu tālruņa sarunas, ir nepieciešams Augstākās tiesas priekšsēdētāja apstiprinājums, un šīs pilnvaras nevar tikt deleģētas citām personām."

98 No šīm normām izriet, ka, lai gan saziņas pārtveršana principā ir aizliegta, tā tomēr juridiski joprojām ir iespējama, it īpaši "gadījumos, kad šī pārtveršana ir saistīta ar valsts iekšējo vai ārējo drošību vai tiek uzskatīta par nepieciešamu [dažu noziedzīgo nodarījumu] gadījumā" vai kad "lieta ir saistīta ar valsts drošību". Šajā ziņā turklāt jāvērš uzmanība uz to, ka gadījumi, kādos telekomunikāciju pārtveršana ir likumīgi iespējama, ir definēti ļoti plaši.

99 Tāpat jānorāda, ka pretēja prasītājas domai ir arī angļu valodā rakstītā programmatūras *SIAM* lietotāja rokasgrāmata, kuras autentiskumu prasītāja turklāt neapstrīd un kurā ir norādīts, ka "saskaņā ar [prasītājas] noteikumiem un regulējumu visiem telekomunikāciju operatoriem ir jānodrošina [prasītājai] tieša piekļuve savai sistēmai, lai iegūtu klientu informāciju (*sic*) un izdarītu izmaiņas pakalpojumos, izmantojot tīmekļa pakalpojumu".

100 Otrkārt, attiecībā uz iespējamo prasītājas tehnisko nespēju vadīt Irānas mobilo sakaru tīklu lietotāju novērošanas un uzraudzības darbības ir jākonstatē, ka šādas nespējas nav.

101 Tādējādi ir svarīgi uzsvērt, ka prasītāja neapstrīd nedz programmatūras *SIAM*, nedz komandu "Force2GNumber", "LocationCustomerList", "GetCDR", "GetIPDR" un "ApplySusplp" vai sistēmu "Legal Intercept" (*LI*), "Control Illegal Devices" (*CID*), "SHAHKAR" un "SHAMSA" esamību. Prasītāja neapstrīd arī to, ka tā izmanto programmatūru *SIAM*, kā arī minētās sistēmas. Tāpat prasītāja neapstrīd nedz *The Intercept* rakstā minētās elektroniskās sarakstes starp tās vadītājiem un Irānas mobilo sakaru operatoru autentiskumu, nedz arī programmatūras *SIAM* lietotāja rokasgrāmatu autentiskumu, no kurām pirmā ir rakstīta angļu valodā, bet otra – persiešu valodā.

102 Proti, prasītāja tikai apgalvo, ka, pirmkārt, šo komandu lietošana vai nu nerada Padomes aprakstītās sekas, vai arī atbilst leģitīmam mērķim, un, otrkārt, sistēmas "Legal Intercept" (*LI*), "Control Illegal Devices" (*CID*), "SHAHKAR" un "SHAMSA" ir izplatītas vairumā valstu.

103 Šajā ziņā jāatgādina, ka programmatūras *SIAM* lietotāja rokasgrāmatā, kas rakstīta angļu valodā, ir norādīts, ka "saskaņā ar [prasītājas] noteikumiem un regulējumu visiem telekomunikāciju operatoriem ir jānodrošina [prasītājai] tieša piekļuve savai sistēmai, lai iegūtu klientu informāciju (*sic*) un izdarītu izmaiņas pakalpojumos, izmantojot tīmekļa pakalpojumu".

104 Turklāt jāmin, ka saskaņā ar Padomes iesniegto tulkojumu franču valodā programmatūras *SIAM* lietotāja rokasgrāmatas, kas sarakstīta persiešu valodā, ievadā norādīts, ka šīs programmatūras mērķis ir "izveidot centralizētu, vienu un vienotu sistēmu pieprasījumu iesniegšanai dažādiem serveriem" un "pārvaldīt un kontrolēt saziņu un lietotāju darbību".

105 Turklāt tās pašas rokasgrāmatas sadaļā "Saziņas principi" minēts, ka "ieejas parametri ir programmatūras *SIAM* nosūtītajā informācijā par katru pieprasījuma metodi (funkciju) operatoram un [ka] izejas parametri ir atbildes dati uz pieprasījumu (un to klasifikācijas secība), [un ka] operatoriem jānosūta atpakaļ *SIAM* katras pieprasītās funkcijas atbilde tieši tādā secībā un sastāvā, kā aprakstīts sadaļā, kas veltīta minētās funkcijas izejas parametriem".

106 Rokasgrāmatā arī ir precizēts, ka operatoriem ir pienākums "dienā un naktī (7X24) atbildēt uz programmatūras *SIAM* pieprasījumiem" un pārliecināties, ka "ir uzstādītas visas nepieciešamās datoru, programmatūras, tīkla sakaru un drošības iekārtas, piemēram, datu redundance (*Redundancy*), ceļu balansēšana (*Road Balancing*), ugunsmūri (*Firewall*) un ka ir nodrošinātas visas pārējās vajadzības".

107 No šiem konstatējumiem izriet, ka programmatūras *SIAM* komandas ir adresētas visiem Irānas mobilo sakaru operatoriem un ka šiem operatoriem uz tām jebkurā brīdī jāatbild noteiktajā veidā.

108 Prasītājas argumenti par programmatūras *SIAM* komandām un par sistēmām "Legal Intercept" (*LI*), "Control Illegal Devices" (*CID*), "SHAHKAR" un "SHAMSA" jāizvērtē, ņemot vērā šos konstatējumus.

109 Tādējādi attiecībā uz komandu "LocationCustomerList" prasītāja norāda, ka šī komanda neļauj precīzi izsekot konkrētu mobilo sakaru tīkla lietotāju, jo tā ļaujot identificēt mobilo sakaru tīkla lietotājus tikai teritorijā no 200 metriem līdz 2 kilometriem ap mobilo sakaru antenu. Tomēr jākonstatē – prasītāja atzīst, ka šī komanda ļauj identificēt visus mobilo sakaru tīkla lietotājus, kuri atrodas noteiktā ģeogrāfiskā teritorijā, pat ja šī teritorija ir aptuvena. Tas izriet arī no šīs komandas apraksta angļu valodā rakstītajā programmatūras *SIAM* lietotāja rokasgrāmatā, kurā norādīts, ka "šai funkcijai, kas saņem atrašanās vietas parametru, vajadzētu sniegt to numuru sarakstu, kuri atrodas šajā vietā". Turklāt jānorāda, ka no rokasgrāmatas, kas sarakstīta persiešu valodā, izriet, ka komanda "IdentitySearch" liek operatoriem nosūtīt rezultātus "tabulas" formā, kurā attiecībā uz fiziskām personām norādīts tālruņa numurs, vārds, uzvārds, tēva vārds, dzimšanas apliecības numurs, dzimšanas datums, pasta indekss, pilsonība, pases numurs, pasta adreses vai adreses, maksājuma veids (priekšapmaksa/pēcapmaksa), līnijas veids (*SIM* karte vai cita), iegādes datums, *IP* adrese, kā arī adreses ģeogrāfiskais garums un platums.

110 Attiecībā uz komandu "Force2GNumber" prasītāja norāda, ka pretēji Padomes apgalvojumam tā nepalielinot sakaru pirātisma risku. Tomēr, kā Padome pareizi vērš uzmanību, apstāklis – pieņemot, ka tas tiek pierādīts –, ka šī komanda nepalielina pirātisma risku, nerada šaubas par konstatējumu, ka šādas komandas – kuras mērķis ir panākt, ka mobilais tālrunis izmanto 2G tīklu, nevis jaunākus 3G un 4G tīklus – sekas ir tādas, ka nav iespējams skatīties un kopīgot videoklipus no šī tālruņa.

111 Attiecībā uz komandām "GetCDR" un "GetIPDR" prasītāja norāda, ka pirmā minētā komanda ir paredzēta, lai apskatītu tālruņa vēsturi, bet otrā – lai iegūtu to ierīču *IP* adresi, kurās ir aktivizēta konkrēta *SIM* karte. Pēc prasītājas uzskatiem, šīs funkcijas ir paredzētas vienīgi tam, lai atbildētu uz tiesas izmeklēšanas pieprasījumiem, un tās ir būtiski rīki, kas nodoti tiesu rīcībā, kā to apliecina replikas pielikumā pievienotie tiesas rīkojumi un policijas vēstules. Tomēr, no vienas

puses, jānorāda, ka prasītāja nesniedz nekādus pierādījumus, kas apliecinātu, ka šo komandu varētu izmantot tikai atbildēm uz Irānas tiesu un policijas iestāžu likumīgiem pieprasījumiem. No otras puses, kā jau norādīts šī sprieduma 98. punktā, gadījumi, kādos telekomunikāciju pārtveršana ir likumīgi iespējama, ir definēti ļoti plaši.

112 Attiecībā uz komandām "ApplySusp" un "ApplySuspIP" prasītāja norāda, ka tās ļauj atslēgt *SIM* kartes, par kurām lietotāji ir paziņojuši, ka tās ir nozaudētas vai nozagtas, vai kuras pieder personām, par kurām ir paziņots, ka šīs personas ir mirušas. Prasītāja uzsver, ka šīs spējas ir pilnīgi klasiskas un salīdzināmas ar citu valstu, piemēram, Vācijas, regulatīvo iestāžu spējām. Šajā ziņā jānorāda, ka no ziņojuma ar nosaukumu "Iran : information sur la capacité de surveillance du gouvernement et le contrôle qu'il exerce, y compris sur la censure des médias et la surveillance de l'utilisation d'Internet" ["Irāna: informācija par valdības uzraudzības spējām un īstenoto kontroli, tostarp par plašsaziņas līdzekļu cenzūru un interneta lietošanas uzraudzību"], ko 2015. gada 16. janvārī publicējusi *Commission de l'immigration et du statut de réfugié du Canada* (Kanādas Imigrācijas un bēgļu statusa komisija) (B.8. pielikums), no *Amnesty International* 2020. gada 16. novembrī publicētā ziņojuma par 2019. gada novembra demonstrācijām Irānā un interneta atslēgšanu (B.10. pielikums), kā arī no preses aģentūras *Human Rights Activists News Agency* (*HRANA*) 2022. gada 8. decembrī publicētā ziņojuma, kurā ietverts demonstrāciju pirmo 82 dienu statistisks pētījums, analīze un kopsavilkums un norādīts aplēstais bojāgājušo un arestēto [cilvēku] skaits (B.3. pielikums), un no *Freedom House* publicētā 2022. gada ziņojuma, kas veltīts interneta brīvībai Irānā (B.6. pielikums), izriet, ka situāciju Irānā iezīmē civiliedzīvotāju regulāri protesti pret [pastāvošo] režīmu, kurus šīs valsts iestādes sistemātiski apspiež, tostarp izmantojot interneta uzraudzības līdzekļus. Šādos apstākļos, kā vērš uzmanību Padome, nevar izslēgt to, ka komandas, kas sākotnēji paredzētas "likumīgiem" mērķiem, piemēram, "ApplySusp" un "ApplySuspIP", tiek sagrozītas un Irānas iestādes tās izmanto represīviem mērķiem.

113 Attiecībā uz Irānas saziņas pārtveršanas sistēmas funkcionālajām sastāvdaļām prasītāja precizē, ka sistēma "SHAHKAR" ir vienkārši sakaru lietotāju identitātes pārbaudes tīkls brīdī, kad viņiem tiek piešķirta *SIM* karte, un tās mērķis ir novērst krāpšanu. Kā norāda prasītāja, šī sistēma kompilē informāciju par indivīdu, kuram pieder katra *SIM* karte vai fiksētā līnija, un izveido datubāzi, ko izmanto krāpšanas, vardarbības un citu līdzīgu neatļautu darbību apkarošanai. Tomēr jānorāda, ka prasītāja arī paskaidro, ka šī sistēma cita starpā ļauj Irānas mobilo sakaru operatoriem pārbaudīt sakaru pakalpojumu lietotāju identitāti. Kā konstatēts šī sprieduma 107. punktā, programmatūras *SIAM* komandas tiek nosūtītas visiem Irānas mobilo sakaru operatoriem, un šiem operatoriem uz tām jebkurā brīdī jāatbild noteiktajā veidā un jānodrošina programmatūrai *SIAM* pastāvīga piekļuve to rīcībā esošajiem datiem par lietotājiem. No tā izriet, ka prasītājas sniegtais paskaidrojums neliek noraidīt Padomes apgalvojumu par to, ka sistēma "SHAHKAR" ir Irānas iestāžu saziņas pārtveršanas sistēmas funkcionāla sastāvdaļa.

114 Attiecībā uz sistēmu "SHAMSA" prasītāja apstrīd to, ka šī sistēma būtu "saskarne balss datu un *SMS* lielapjoma datu (*CDR*) un *IP* datu (*IPDR*) vākšanai", kā to apgalvo Padome. Pēc prasītājas uzskatiem, jautājums ir tikai par "sakaru starp [prasītāju] un [mobilo sakaru] operatoriem tīklu vai kanālu, kuru izmantojot pēdējie minētie mijiedarbojas, ievadot kodus un komandas". Un atkal, ņemot vērā, pirmkārt, šī sprieduma 107. punktā sniegto konstatējumu, ka programmatūras *SIAM* komandas tiek nosūtītas visiem Irānas mobilo sakaru operatoriem un ka šiem operatoriem uz tām jebkurā brīdī jāatbild noteiktajā veidā, un, otrkārt, ņemot vērā to, ka programmatūras *SIAM* persiešu valodā rakstītās lietotāja rokasgrāmatas satura rādītājā – saskaņā ar Padomes iesniegto tulkojumu franču valodā – ir minēta komanda pārsūtīt *SMS* uz kādu numuru, prasītājas sniegtais paskaidrojums nav pārliecinošs.

115 Attiecībā uz sistēmu "CID" prasītāja apgalvo, ka šī sistēma ļauj saskaņot tālruņa aparāta numuru, mobilā tālruņa numuru un *SIM* kartes numuru. Šīs sistēmas vienīgā funkcija esot identificēt un kontrolēt mobilo tālruņu un elektronisko ierīču, kurās var ievietot *SIM* karti, importa Irānā likumību un pēc tam paziņot šo informāciju telekomunikāciju operatoriem. Vēlreiz, papildus norādītajam minētās sistēmas leģitīmajam mērķim jākonstatē, ka Irānas mobilo sakaru operatoriem, izmantojot programmatūru *SIAM*, jāpiešķir prasītājai pastāvīga piekļuve to rīcībā esošajai informācijai par saviem lietotājiem, lai prasītāja tādējādi varētu piekļūt sistēmas "CID" kompilētajiem datiem.

116 Visbeidzot, attiecībā uz sistēmu "LI" prasītāja atzīst, ka tā ir drošības sistēma, kura ļauj lūgt tīkla operatoram, lai tas savāktu un sniegtu tiesībsargājošajām iestādēm pārtverto privātpersonu vai organizāciju saziņu. Prasītāja uzsver, ka šo sistēmu stingri reglamentē piemērojamās Irānas tiesību normas. Tomēr, kā konstatēts šī sprieduma 98. punktā, no Irānas tiesību normām, uz kurām atsaucas pati prasītāja, izriet, ka gadījumi, kādos telekomunikāciju pārtveršana ir likumīgi iespējama, ir definēti ļoti plaši.

117 Ņemot vērā šī sprieduma 95.–115. punktā izklāstītos apsvērumus, jāuzskata, ka Padome Vispārējā tiesā ir iesniegusi pietiekami konkrētu, precīzu un saskanīgu netiešo pierādījumu kopumu, kas ļauj konstatēt, ka pastāv pietiekama saikne starp prasītāju un situāciju, kas tiek apkarota šajā gadījumā, proti, Irānas iestāžu veiktajām represijām pret miermīlīgiem demonstrantiem, žurnālistiem, cilvēktiesību aizstāvjiem, studentiem vai citām personām, kas iestājas par savām likumīgajām tiesībām.

118 Tādējādi prasītājas iebildumi, kas balstīti uz faktu saturisko nepareizību, jānoraida.

119 No tā izriet, ka trešais pamats pilnībā jānoraida kā nepamatots.

Par ceturto pamatu, kas balstīts uz samērīguma principa pārkāpumu

120 Prasītāja apgalvo, ka ierobežojošie pasākumi, kas tai piemēroti tādēļ, ka tā ir iekļauta Regulas Nr. 359/2011 I pielikumā, ir pretrunā samērīguma principam.

121 Šajā ziņā, pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka agrāk pret Irānu pieņemtās "starptautiskās sankcijas" izraisīja to, ka tai bija liegti īpaši noderīgi rīki, no kuriem viens tiek izmantots, lai novērstu Irānas frekvenču pārklāšanos ar kaimiņvalstu frekvencēm, un otrs – *Location Based System* – lai precīzi noteiktu pieslēgto ierīču atrašanās vietu. Turklāt pašlaik Irānai noteiktās sankcijas liedzot prasītājai pildīt savas funkcijas kā frekvenču regulatoram un nodrošināt valsts telekomunikāciju tīkla pienācīgu darbību.

122 Otrkārt, prasītāja norāda, ka "sankcijas" liedz tai piedalīties *Global System for Mobile Communications Association* (*GSMA*) un ka tātad tā nevar izmantot *GSMA* reģistru, lai novērstu viltotu un nelikumīgu ierīču labošanu. Tam esot vairākas kaitīgas sekas, tostarp Irānas nespēja efektīvi apkarot krāpšanu, paralēla zagto telefonu tirgus izveide, kā arī nespēja atdot nozagtos telefonus atpakaļ to īpašniekiem.

123 Padome apstrīd prasītājas argumentus.

124 Jāatgādina, ka saskaņā ar samērīguma principu, kas ir viens no vispārējiem Savienības tiesību principiem, saimnieciskas darbības aizlieguma likumīgumam ir izvirzīts nosacījums, ka aizlieguma pasākumiem jābūt piemērotiem un nepieciešamiem, lai sasniegtu mērķus, ko ar

attiecīgo tiesisko regulējumu likumīgi mēģina sasniegt, ņemot vērā, ka, ja ir izvēle starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, jāizmanto vismazāk apgrūtinošais un ka radītās neērtības nedrīkst būt nesamērīgas attiecībā pret izvirzītajiem mērķiem (skat. spriedumu, 2013. gada 6. septembris, *Bank Melli Iran*/Padome, T-35/10 un T-7/11, EU:T:2013:397, 179. punkts un tajā minētā judikatūra).

125 Turklāt, lai gan pamattiesību ievērošana ir Savienības tiesību aktu likumības nosacījums, no pastāvīgās judikatūras izriet, ka šīm pamattiesībām Savienības tiesībās nav absolūtas aizsardzības, bet tās jāapskata saistībā ar to funkciju sabiedrībā. Tādējādi šo tiesību izmantošanai var tikt piemēroti ierobežojumi ar nosacījumu, ka tie faktiski atbilst Savienības izvirzītajiem vispārējo interešu mērķiem un attiecībā uz vēlamo mērķi nav uzskatāmi par nesamērīgu un nepieņemamu traucējumu, kas apdraudētu pašu tādējādi garantēto tiesību būtību (skat. spriedumu, 2013. gada 13. septembris, *Makhlouf*/Padome, T-383/11, EU:T:2013:431, 97. punkts un tajā minētā judikatūra; spriedumu, 2019. gada 16. janvāris, *Haswani*/Padome, T-477/17, nav publicēts, EU:T:2019:7, 74. punkts).

126 Šajā lietā ir svarīgi uzsvērt, ka prasītāja neizvirza nevienu argumentu, kas pierādītu, ka Regulā Nr. 359/2011 paredzētie ierobežojošie pasākumi, kas tai tiek piemēroti apstrīdētās regulas pieņemšanas dēļ, neatbilstu leģitīmam mērķim vai ka tie nebūtu nepieciešami vai piemēroti šī mērķa sasniegšanai. Proti, tā būtībā tikai apgalvo, ka starptautiskās sankcijas, kas Irānai tika piemērotas agrāk, ir nelabvēlīgi ietekmējušas tās spēju pildīt savus uzdevumus, nepierādīdama nekādu nepieciešamo saikni ar Regulā Nr. 359/2011 paredzētajiem pasākumiem.

127 Katrā ziņā jānorāda, ka viens no Regulā Nr. 359/2011 izvirzītajiem mērķiem, kā tas būtībā izriet no tās 1. un 2. apsvēruma, ir, iesaldējot to līdzekļus un saimnieciskos resursus, izdarīt spiedienu uz atsevišķām personām un vienībām, kuras ir pavēlējušas izdarīt vai ir īstenojušas smagus cilvēktiesību pārkāpumus Irānā, veicot represijas pret miermīlīgiem demonstrantiem, žurnālistiem, cilvēktiesību aizstāvjiem, studentiem vai citām personām, kas atklāti aizstāv savas likumīgās tiesības, tostarp tiesības uz vārda brīvību.

128 Jākonstatē, ka šāds mērķis atbilst kopējās ārpolitikas un drošības politikas (KĀDP) leģitīmam mērķim – proti, konsolidēt un atbalstīt demokrātiju, tiesiskumu, cilvēktiesības un starptautisko tiesību principus –, kas minēts LES 21. panta 2. punkta b) apakšpunktā.

129 Turklāt Regulā Nr. 359/2011 paredzētos ierobežojošos pasākumus nevar uzskatīt par nepiemērotiem, ņemot vērā prasītājas būtisko lomu Irānas valdības prasību īstenošanā attiecībā uz interneta satura filtrēšanu, izmantojot spiegprogrammatūru *SIAM*, kā ir secināms pēc trešā prasības pamata izskatīšanas.

130 Turklāt šie pasākumi uzskatāmi par nepieciešamiem, jo, kā Padome pamatoti norāda, nav pierādīts, ka alternatīvi un mazāk apgrūtinoši pasākumi, piemēram, iepriekšējas atļaujas sistēma vai pienākums *a posteriori* pamatot iemaksāto līdzekļu izlietojumu, ļautu tikpat efektīvi sasniegt izvirzīto mērķi.

131 Tādējādi ceturtais pamats jānoraida kā nepamatots.

Par pirmo pamatu, kas būtībā balstīts uz pilnvaru nepareizu izmantošanu

132 Prasītāja apgalvo, ka, lai gan Padomes kompetence pieņemt apstrīdēto regulu netiek apstrīdēta, minētā regula nav spēkā, jo Padome ir pārsniegusi savas pilnvaras, ciktāl šī regula attiecas uz prasītāju. Pēc prasītājas uzskatiem, šī pilnvaru pārsniegšana izrietot no tā, ka patiesais iemesls, kas lika Padomei iekļaut prasītājas nosaukumu Regulas Nr. 359/2011 I pielikumā, esot vērsties pret Irānas valsti.

133 Tādējādi Padome esot sodījusi prasītāju nevis tās darbības dēļ, kā tas kļūdaini esot norādīts apstrīdētajā regulā, bet gan vienīgi tādēļ, ka prasītāja ir saistīta ar valdību, kas izriet no tās pakļautības Sakaru ministrijai, kā jebkurā citā valstī. Piemērodama prasītājai Regulā Nr. 359/2011 paredzētos ierobežojošos pasākumus, Padome esot centusies piemērot sankciju par šo pakļautību un tādējādi paralizēt Irānas varas iestādes.

134 Pēc prasītājas uzskatiem, saskaņā ar judikatūru, lai gan personas, pret kuru vērsti ierobežojošie pasākumi, juridiskais statuss vai tās juridiskā vai ekonomiskā saikne ar valsts valdību var būt netiešs pierādījums, kas var radīt aizdomas Padomes skatījumā, šis statuss vai saikne pati par sevi nevar pamatot šādu pasākumu pieņemšanu.

135 Arī citu Regulas Nr. 359/2011 I pielikumā iekļauto personu identitāte liecinot par to, ka prasītājas iekļaušana šajā pielikumā ir pārmērīga.

136 Turklāt prasītāja uzsver, ka ar Padomes pieņemtajiem ierobežojošajiem pasākumiem ir atdarinātas *Office of Foreign Assets Control* pieņemtās sankcijas, kas liecinot par politisku aizvainojumu pret Irānas Islāma Republiku.

137 Padome apstrīd prasītājas argumentus.

138 Jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru tiesību akts ir saistīts ar pilnvaru nepareizu izmantošanu tikai tad, ja, pamatojoties uz objektīviem, atbilstīgiem un saskanīgiem netiešajiem pierādījumiem, izrādās, ka tas ir pieņemts tikai vai vismaz galvenokārt tādēļ, lai sasniegtu nevis tajā norādītos, bet gan citus mērķus vai lai izvairītos no procedūras, kas Līgumā īpaši paredzēta rīcībai tādos apstākļos, kādi ir attiecīgajā lietā (skat. spriedumu, 2019. gada 31. janvāris, *Islamic Republic of Iran Shipping Lines* u.c./Padome, C-225/17 P, EU:C:2019:82, 115. punkts un tajā minētā judikatūra).

139 Šajā lietā prasītāja apgalvo, ka Padome ir iekļāvusi tās nosaukumu Regulas Nr. 359/2011 I pielikumā tikai tādēļ, ka prasītāja ir saistīta ar valdību – kas izriet no tās pakļautības Sakaru ministrijai –, nevis prasītājas pašas darbības dēļ.

140 Tomēr, izskatot otro pamatu, ir secināms (skat. šī sprieduma 25.–34. punktu), ka tās nosaukuma iekļaušana Regulas Nr. 359/2011 I pielikumā ar apstrīdēto regulu nebija pamatota vienīgi ar tās pakļautību Sakaru ministrijai, bet galvenokārt ar to, ka prasītāja īstenoja Irānas valdības prasības attiecībā uz interneta satura filtrēšanu, izmantojot spiegprogrammatūru *SIAM*, un it īpaši izmantojot interneta piekļuves un mobilo tālruņu kontroli, lai izsekotu demonstrantus un izveidotu detalizētu ainu par disidentu un demonstrantu darbībām, ko iestādes pēc saviem ieskatiem izmantoja 2022. gada demonstrāciju laikā pēc *M. Amini* nāves.

141 Turklāt pēc trešā prasības pamata izskatīšanas ir secināms, ka motīvi, ko Padome izvirzījusi, lai pamatotu prasītājas nosaukuma iekļaušanu Regulas Nr. 359/2011 I pielikumā ar apstrīdēto regulu, esot bijuši balstīti uz pietiekami drošiem faktiem.

142 Turklāt prasītāja nepamato to, kādā ziņā apstāklis, ka Regulas Nr. 359/2011 I pielikumā ir minēti citu personu vārdi, par kuriem prasītāja pati precizē, ka nevēlas sniegt komentārus, vai fakts, ka arī Amerikas Savienoto Valstu iestādes ir nolēmušas pret prasītāju pieņemt ierobežojošus pasākumus, ir būtiski, lai pierādītu, ka Padome šajā lietā ir nepareizi izmantojusi pilnvaras šī sprieduma 138. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē.

143 Tādējādi pirmais pamats jānoraida kā nepamatots, un tātad jānoraida visa prasība kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

144 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Šajā lietā, tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež segt savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzināt Padomes tiesāšanās izdevumus saskaņā ar tās prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

nospriež:

1) Prasību noraidīt.

2) *Communications Regulatory Authority* (*CRA*) atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Costeira Kancheva Öberg

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2024. gada 16. oktobrī.

[Paraksti]